

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

מיד כשיהודי שומע בקריאת התורה את המלה
"מקץ" - הוא מתעורר: אהא! זה מרמז על קץ
הגלות, וקץ הימים וקץ הימין, קץ הגאולה!

ראה עמוד 8

ערב שבת קודש פ' מקץ, שבת חנוכה
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

שצב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת
הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה
אנטיאן
נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

"תוקעים" את הצבא מול היריות של אש"ף! / משיחת ש"פ מקץ ה'תשד"מ

8 זמן הגאולה

"מקץ" מעורר את היהודי... / פרשת השבוע באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

חיזוק התשוקה לביאת המשיח / הוראות למעשה בפועל

12 "הקהל את העם"

לנצל את הימים דשנת הקהל / הוראות מיוחדות לשנת הקהל

14 כתי"ק - פרסום ראשון

"מוטל על כאו"א להיות בקי בהלכתא רבתי לשבתא" / מההגהה דש"פ מקץ ה'תשמ"א

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש לזכות החתן התמים אורי אהרן יואל והכלה בת' רות שי זיסק לרגל נישואיהם בשעה טובה ומצלחת

יה"ר שיכנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה - זוהי תורת החסידות, כרצון ולגתת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי' לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 778-6670 (718)

סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: 873-0823 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

בס"ד.

מצו"ב קסע משיחת מו"ר ש"פ מקץ שנסדר מחדש ע"פ מענה כ"ק אדמו"ר שליט"א - האס"נ נכדו?

איך סיום פון תניא (איך די אנה"ק וואס די "בני הגאון הסתבר" האבן צוגעגעבן) רעדט דער אלטער רבי וועגן דעם ענין השבת, און ער זאגט אז "בוטל על כל אחד ואחד להיות בקי בהלכתא רבתי לשבתא".

ווייטער זאגט דער אלטער רבי אז "פנימיות השבת היא הכוונה בהפלת השבת ובה"ת לדבקה בה"אחד כש"ש שבב"ה" אלקיך וזו היא בחי' זכורה".

דארף מען פארשטיין:

פארוואס שרייבט ניס דער אלטער רבי אז דער ענין פון הלכות (ב"ה) איז דורך דערויף וואס מ'רעדט דעם חלק התורה וואס רעדט וועגן ענין השבת (כולל השקו"ב וכו')?

נאר דערפון גופא וואס דער אלטער רבי איך סיום פון תניא שרייבט בפירוש נאר וועגן הלכות שבת, איך מסמע אז ער וויל מדגיש זיין דוקא דעם ענין פון הלכות (שבת), וכפי שיבאר לקמן. איך וויל זיין דוקא דעם ענין פון הלכות (שבת), וכפי שיבאר לקמן.

דבא לא קאן כוונת הלכות, ואררנא על בקי בודע לכונת השבת. ע"פ הסבאר בלקו"ה ס"פ קדושים מוצן וע"י בקיאות תקוקק במזח כו" כל היום.

ה"עלות המונה" דו"ח ענין "נומלחת פנים שפתינו", דקאן על לימוד הלכות, "כל העוסק בתורת כו" כאילו כו" היינו "לימוד הלכותיהן" * (הל"ת"ת לאדה"ז פ"א ס"ד) וראה פ"ע אה"ה א"י ח"פ"ס פ"א ז"ע.

התנינו מושב"כ וזה"ל - דדוקא תוספ"פ פ"ה"ה הלכותא דהשבת כו"א ז"ע.

Handwritten notes in the top left corner, including the word "משיח" and other illegible scribbles.

Handwritten notes in the middle left margin, including the word "דבא" and other illegible scribbles.

Handwritten notes in the middle left margin, including the word "השבת" and other illegible scribbles.

Handwritten notes in the bottom left margin, including the word "התורה" and other illegible scribbles.

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמת"ת ה'תשס"ב יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

"מוטל על כאו"א להיות בקי בהלכתא רבתא לשבתא"

בקשר עם שבת קודש ובבואנו מחג הגאולה י"ט-כ"ף כסלו, הבאנו בזאת צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ מקץ, זאת חנוכה ה'תשמ"א – המשך הסיום על התניא מהתוועדות י"ט כסלו (נדפס ב"שיחות קודש" תשמ"א ח"א ס"ע 714 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

אין סיום פון תניא (אין די אגה"ק וואָס די "בני הגאון המחבר" האָבן צוגעגעבן) רעדט דער אַלטער רבי וועגן דעם ענין השבת, און ער זאָגט אז "מוטל על כל אחד ואחד להיות בקי בהלכתא רבתא לשבתא".

ווייטער זאָגט דער אַלטער רבי אז "פנימיות השבת היא הכוונה בתפלת השבת ובת"ת לדבקה בה' אחד כמ"ש שבת לה' אלקיך וזו היא בחי' זכור".

דארף מען פאַרשטיין:

פאַרוואָס שרייבט ניט דער אַלטער רבי אז דער ענין פון "זכור" איז אויך דורך דערויף וואָס מ'לערנט דעם חלק התורה וואָס רעדט וועגן ענין השבת (כולל השקו"ט וכו')?

נאָר * דערפון גופא וואָס דער אַלטער רבי אין סיום פון תניא שרייבט בפירוש נאָר וועגן הלכות שבת, איז משמע אז ער וויל מדגיש זיין דוקא דעם ענין פון הלכות (שבת), וכפי שיתבאר לקמן.

און אין דעם זיינען דאָ צוויי** ענינים: א) הנהגתו כדבעי ווייל ער דערמאָנט זיך אויף דער הלכה (לימודה במחשבה). ב) ע"פ המבואר בלקו"ת ס"פ קדושים מובן דע"י בקיאות – חקוקות במוח הזכרון כו' כל היום.

(* המדובר כאן – הוא עפמש"כ באגה"ק סכ"ט – דדוקא הלכות שבתושבע"פ. וראה בשו"ע אדה"ז או"ח סוס"א (מתענית כז, ב) דכל העוסק בתורת כו' – היינו תושב"כ. ובהל' ת"ת לאדה"ז פ"א ס"ד כי "כל העוסק בתורת כו' כאילו כו" היינו "לימוד הלכותיהן". ואכ"מ.

** ועוד יש בזה ע"פ מש"כ באגה"ק סכ"ג: "ובשבת קודש בעלות המנחה יעסקו בהל' שבת כו" – לימוד בדיבור. אלא שזה לא שייך להתקנות שבקו"א, ואינו אלא בעלות המנחה.

בראש העמוד כתב כ"ק אד"ש מה"מ להמניחים: כנראה לא תפסו כל הענין!!

"תוקעים" את הצבא מול היריות של אש"ף!

הסיבה לטעות במלחמת ששת הימים, במלחמת יוהכ"פ, בחוזה "קעמפ דייוויד" וגם בלבנון: כמה יהודים שנופלים ברוחם כלפי הגויים וחסר אצלם ה"גאון יעקב" – הם אלו שמחליטים כיצד ינהגו בארץ ישראל ● היתה אפשרות לגרש את כל המחבלים מלבנון ועי"ז להגן על ארץ ישראל, וארצות הברית הסכימה לכך, אעפ"כ היו אז כמה שלא הרשו לסיים זאת, ונשארו לעמוד ליד העיר בירות תחת היריות של אש"ף! ● גם בחנוכה כל הצרות החלו מכך שהיו מתיוונים (בתוך בני"י), שאמנם הניחו תפילין וכיו"ב, אבל הי' חסר אצלם בה"גאון יעקב" ● תרגום חפשי משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה, מברכים-החודש טבת ה'תשד"מ – בלתי מוגה הנהה: "ועד הנחת התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך".*

ואהבת לרעך כמוך" – הענין דאהבת ישראל, היפך העדר האהבה בין יהודים; ובסוף התפלה – "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך"⁴ – היפך הענין ד"מלכיות מתגרות זו בזו" והיפך העדר האחדות והשלום בין ישראל.

ואזי בודאי תקויים הבקשה (של יעקב בזמנו) "לישב בשלוה"⁵, שישבו בהתיישבות ("ישבו"), במנוחה.

וכפי שהובאה לכך הדוגמא⁶ מ"וישב יעקב" – "ביקש יעקב לישב בשלוה"⁵, אע"פ

א. בנוגע לכללות המצב בעולם, ש"מלכיות מתגרות זו בזו"¹ – העצה שבודאי תעזור: להוסיף בתפלה ובקשה להקב"ה, ש"הן א-ל כביר לא ימאס"².

וכמדובר בהתוועדות הקודמות³ אודות ההצעה שכל אחד ואחת (גם אלו שלא אמרו זאת עד עתה) יאמר בתפלתו: בהקדמה לתפלה – "הריני מקבל עלי מצות עשה של

(* מתפרסמת בזאת לראשונה בלה"ק ע"פ הנחה זו, בקשר עם המצב באה"ק תובב"א.

(1) לקח טוב (פס"ז) עה"פ לך יד, א. וראה לקמן ס"ב.

(2) איוב לו, ה. ברכות ת, רע"א. שו"ע אדה"ז או"ח סק"א ס"ה.

(3) הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א ויצא לאור בקונטרס

בפע, ואה"כ בלקו"ש חכ"ה ע' 373 ואילך.

(4) תהלים קמ, יד.

(5) רש"י ר"פ וישב.

(6) לקו"ש שם ריש ע' 376.

שבזמן יעקב לא קויימה בקשתו בשלימותה, אבל בזמן הזה בודאי תקויים בקשתו, מכיון שעכשיו כבר לא נותר זמן להמתין, וכדברי הגמרא⁷ עוד בנוגע לזמן הגמרא “כלו כל הקיצין”, עאכ”כ כיום, במילא אין זמן לחכות לקיום הבקשה ד”לישב בשלוה” ובודאי שכעת היא תקויים.

ובפרט ע”פ מ”ש אדמו”ר האמצעי בספרו “שערי תשובה”⁸ (שעוד בחייו צוה להדפיסו)⁹, שלאחרי כל הגזירות והשמדות שאירעו לבני ישראל בזמן הביניים, הרי שעתה “לא יהי עוד”, וישבו במנוחה ושלוה עוד בזמן הגלות, ומיד תבוא הגאולה האמיתית והשלימה שבה תהי שלימות המנוחה והשלוה.

ב. כאן גם המקום להסביר מדוע דייקו להזכיר בפירוש בהתועדות¹⁰ את הלשון “מלכיות מתגרות זו בזו”, לא כלשון שמוא בבראשית רבה¹¹ “מלכיות מתגרות אלו באלו”.

כאשר ערכו “רשימה” הביאו (הרושמים) את הלשון “מלכיות מתגרות אלו באלו”, ואמרתי שיחפשו את הלשון “זו בזו” – ואכן מצאו זאת במדרש לקח טוב¹². אלא שהיות וכבר רשמו “אלו באלו” אמרתי שכבר שאירו א”ז כפי שרשמו; אבל צריכים להבין מדוע דייקו לומר דוקא את הלשון “זו בזו” המובא במדרש לקח טוב, ולא “אלו באלו” המובא בבראשית רבה?

(7) סנהדרין צז, ב.
(8) ח”א ה, ב.
(9) שקלוב, תקע”ז.
(10) ראה לקו”ש שם ע’ 373 שכתוב אחרת – ראה לקמן בהמשך השיחה.
(11) פמ”ב, ד.
(12) נסמן בהע’ 1.

הסיבה לכך, כי **בנדון-דין** נוגע במיוחד הלשון “זו בזו” ל’ **יחיד**: עיקר הענין ד”מלכיות מתגרות” השייך ל**בני ישראל** (שבעטיו באה ההצעה להוסיף בתפלה) – הוא ה”מלכיות מתגרות” של שני מעצמות-על (“סופער-פאוערס”): אמריקה ורוס’ – זו בזו. משא”כ מה שמלכיות מתגרות גם במקומות אחרים בעולם, ולדוגמא – בדרום אמריקה, הרי אין זה נוגע (באופן ישר) לבני ישראל. ולכן בנדון-דין יותר מתאים הלשון “מלכיות מתגרות זו בזו” – לשון יחיד, מעצמה אחת עם מעצמה שני’.

ג. אמנם גם במזרח התיכון (“מידעל איסט” – כפי שזה נקרא כאן) ישנם “מלכיות מתגרות” באופן הנוגע ישירות לבני ישראל – בלבנון, בביירות.

ועד”ז ישנו הענין גם בין ארץ ישראל למצרים, למרות שחתמו על ניר שיהי שלום (בין מצרים לא”י) – והלואי שאכן יהי שלום ולא תקום פעמיים צרה¹³ – אבל הרי כבר מסרו למצרים שטחים גדולים, כל חבל סיני שבו ישנם שדות נפט, ועוד ועיקר – חבל זה נוגע לבטחונה של ארץ ישראל ולבטחונם של שניים - שלשה מליון יהודים היושבים בה!

ועוד רצו למסור יותר, אלא שהגוים סרבו לקחת!...

וכעת רוצים שוב למסור עוד יותר לגוים... והלואי שהגוים ימשיכו לסרב לקבל זאת מהיהודים.

אבל עכ”פ יכולים ללמוד עתה בנוגע להמצב בלבנון מהטעות שנעשתה עם מצרים (בחתמת חוזה “קעמפ דייוויד”), וכפי שעכשיו נתגלה לכולם הטעות הכי גדולה

(13) ל’ הכתוב – נחום א, ט. וראה לקו”ש חכ”ג ע’ 306 הערה 55 ובשוה”ג.

ובנוגע ל”צבאות-השם” – **יראת ה’** (כפי שאמרתם זה עתה⁴ “והנה ה’ נצב עליו כו’ ובוהן כליות ולב אם עובדו כראוי”⁵), שזהו גם תוכן הענין ד”הקהל”, – “ליראה את ה’ אלקיכם”.

וזוהי ההוראה המיוחדת מכינוס של “צבאות-השם” בימי חנוכה דשנת הקהל – שכאו”א מכם, מאתנו, צריך לנצל את הימים דשנה זו, שנת הקהל, לפעול בענין ד”הקהל את העם האנשים והנשים והטף”.

החל מילדי ישראל השייכים ל”צבאות-השם” – שצריכים לאסוף ולהקהיל שאר ילדי ישראל, ולומר בפניהם דברי-תורה שיעוררום ליראה את ה’, ולפעול עליהם שגם הם יצטרפו ל”צבאות-השם” וישפיעו על ילדים נוספים כו’,

וכן לאסוף ולהקהיל את הוריהם אחיהם ואחיותיהם הגדולים ולעוררם שגם הם יאספו ויקהילו אנשים ונשים מבוגרים (שלילדים קשה יותר לפעול עליהם) ויעוררום “ליראה את ה’”.

ג. ומכיון שהתורה אומרת שמדתו של הקב”ה היא “מדה כנגד מדה”⁶ – הרי, הפעולה בענין ד”הקהל את העם” ממהרת עוד יותר את הזמן שבו יוכלו לקיים מצות הקהל בביהמ”ק השלישי, ע”י מלך המשיח, עדי קיום היעוד⁷ “והיתה לה’ המלוכה”, גילוי מלכותו של הקב”ה בכל הבריאה כולה.

ובפשטות – ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו ממש, כפי שבקשנו זה עתה בתפלת מנחה: “את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח”, מהרה דייקא,

ותיכף ומיד – “ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים” שכאו”א מאתנו וכולנו יחדיו, וילדי ישראל בראש, “הם הכירוהו תחלה”⁸ – רואים בפועל, בעיני בשר, את שיבת הקב”ה לציון,

ביחד עם שיבת כל ישראל ל”ארץ אשר גו’ תמיד עיני ה’ אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה”⁹, ושם גופא – לירושלים ער הקודש, להר הקודש ולבית המקדש,

במהרה בימינו ממש.

(משיחת נר ח’ דחנוכה - ל”צבאות-השם”, ה’תשמ”ח - בלתי מוגה)

(4) בי”ב הפסוקים ומאחז”ל.
(5) ראה תניא רפמ”א.
(6) סנהדרין צ, סע”ט. וראה סוטה ה, ב ואילך.
(7) עובד’ בסופו.
(8) סוטה יא, ב.
(9) עקב יא, יב.

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת יגון ע”ה בן – יבלחט”א – אברהם – נפטר ביום כ”ט ניסן ה’תשס”א יה”ד שתיכף ומיד יקויים העיר “הקיצו ורננו שוכני עפר” והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

לנצל את הימים דשנת הקהל

א. ישנו ענין מיוחד בימי חנוכה בשנה זו – חידוש לגבי ימי חנוכה דשנה שעברה, ולגבי ימי חנוכה בשנה הבעל”ט.

ומובן, שגם מהענין המיוחד דשנה זו יש לימוד והוראה בעבודת ה’, ולא רק בנוגע לימי חנוכה עצמם, אלא גם באופן שנמשך ופועל על כל השנה כולה.

יחודה של שנה זו – היותה ”שנת הקהל”:

כשביהמ”ק עמד על מכונו, הנה, בחג הסוכות שלאחרי שנת השמיטה, היו מתאספים כל ישראל, האנשים והנשים והטף, לבית המקדש, והיו קורין לפנייהם פרשיות מן התורה, לעוררם בעניני יראת ה’ – כמ”ש¹ ”מקץ שבע שנים במועד חג השמיטה בחג הסוכות גו’ תקרא את התורה הזאת גו’ הקהל את העם האנשים והנשים והטף גו’ למען ישמעו ולמען ילמדו גו’ ליראה את ה’ אלקיכם כל הימים”.

והנה, כל הענינים שהיו בזמן שביהמ”ק הי’ קיים, צ”ל ויש דוגמתם גם בזמן הזה – כפי שמצינו בענין הקרבנות, ”תפלות כנגד תמידין תקנום”², כמו תפלת מנחה שהתפללנו זה עתה, שמזכירה ובאה במקום קרבן של בין הערביים.

ומזה מובן גם בנוגע לשאר הענינים שבביהמ”ק שאינם שייכים בכל יום ויום, אלא בזמנים מיוחדים, שאז היו נעשים בכל ה”שטורעם”, כמו הענין ד”הקהל” – שצ”ל דוגמתו גם בזמן הזה.

ב. וזהו החידוש המיוחד בכינוס דימי חנוכה בשנה זו – שנת הקהל:

”כינוס” – הו”ע של ”הקהל”, ובפרט כשמשתתפים בו אנשים ונשים וטף – ”הקהל את העם האנשים והנשים והטף”.

ותוכנו של הכינוס – להוסיף חיזוק בכל עניני יהדות, תורה ומצוותי, ובפרט כשמתיקיים בימי חנוכה, שבהם מודגש הענין ד”נר מצוה ותורה אור”³, הוא – ע”ד ובדוגמת התוכן ד”הקהל”, ”למען ישמעו ולמען ילמדו גו’ ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת גו’ ליראה את ה’ אלקיכם”.

ושייכות מיוחדת – לכינוס של ”צבאות-השם”:

היסוד של הצבא הוא – משמעת, ביטול ויראה למפקד העליון (הרמטכ”ל) של הצבא,

שעשו בחתימתם על החוזה האומלל ד”קעמפ דייויד”.

בעבר דיברו על כך רק בלחש, אבל כבר למעלה משנה וחצי מאז שהדפיסו ספר בארץ ישראל שבו הודו אשר חוזה ”קעמפ-דייויד” הי’ טעות, כי בעטיו מסרו את כל סיני עם כל שדות הנפט הנמצאים בה, וסיכנו בזאת את בטחונה של ארץ ישראל – ומה קיבלו בעבור כל זה? לא יותר מאשר ניר עם חתימה של הצד שכנגד!...

ועל כך עוד ציוו לעשות מסיבה ואיחלו לעצמם ”מזל טוב”!

ד. [. . .] ובנוגע לטענה שנתנו למצרים הבטחה (בחתימת החוזה) – הרי הבטיחו גם לתושבי ימית שיתנו להם להשאיר שם לעולם! ויתירה מזו:

כל ההבטחה שניתנה למצרים אינה חלה כלל וכלל מאחר שהיא גורמת לפקוח-נפש של שנים - שלשה מליון יהודים בארץ ישראל!

ולדוגמא: אם יבוא משהו וישבע בנקיטת ספר תורה שהוא יזיק ר”ל לקבוצת אנשים – אף אחד לא יחשוב לומר, גם לא עורך דין גוי וגם לא ילד, שהשבעה חלה ועליו לקיימה ח”ו; שבועה כזו שבאה להזיק לבני אדם אינה חלה מלכתחילה!

ה. הסיבה לטעות זו דחתימת חוזה ”קעמפ-דייויד” נובעת מכך שישנם בארץ ישראל יהודים שהינם ”רודפי שלום”, וכמדובר כמ”פ הפירוש בזה – הם מגרשים את השלום: הם מרגישים נחותים בפני הגוי או כל דבר שקשור אליו (”אראפגעפאלן פארן גוי און פאר גוישקייט”), ומה יאמרו הגויים, ועקב כך הם מתעקשים ומשפיעים על מי שלמעלה מהם לוותר לגויים בדברים שאפילו

הגויים מצד עצמם אינם חפצים בהם! וכמדובר כמ”פ, את אותה הטעות כבר עשו כמה פעמים – ולא אנשים אחרים אלא אותם האנשים: לאחרי מלחמת ששת הימים מיהרו יהודים לוותר לגויים ענינים שאפילו הגויים עצמם לא חפצו בהם! עד”ז גם הי’ במלחמת יוה”כ”פ, ועד”ז עוד קודם לכן, כמדובר כמ”פ. ובכל פעם שרדפו אחר הגויים וויתרו להם, נראו מזה תוצאות בלתי רצויות ר”ל!

ועד”ז בחוזה ”קעמפ דייויד” חזרו שוב על אותה הטעות.

ו. ועתה במלחמת לבנון, חזרו עוד פעם על אותה טעות:

היתה אפשרות לגרש את כל המחבלים מלבנון (לתת להם לנסוע לאלג’ירי’ או למקום אחר – לא נפקא-מינה להיכן, העיקר לגרשם ממקום שבו הם יכולים להזיק ליהודים), ועי”ז להגן על ארץ ישראל. וארצות הברית הסכימה לכך, כמדובר פעם¹⁴ שונשיא ארה”ב אמר להם אז בפירוש שהוא נוסע מארצות הברית למשך זמן, ובמילא תסיימו את הענין בלבנון. אעפ”כ בגלל רגש-הנחיתות (”אראפגעפאלנקייט”) בפני הגויים וכל הקשור להם, היו אז כמה שלא הרשו לסיים זאת, ונשארו לעמוד ליד העיר בירות תחת היריות של אש”ף!

ועקב כך נמשך הדבר עד היום הזה, וגרם למאות קרבנות חפים מפשע, לא מדברים רק על קרבנות יהודים, אלא גם (להבדיל) גויים חפים מפשע – ילדים נהרגים...

ואין הפירוש שלא סיימו שם את הענין וחזרו לארץ ישראל – אלא הענין נשאר תקוע

14 (שיחת כ”ב סיון תשמ”ג סט”ז ואילך (בהנחה שי”ל בזמנו ע”י ”ועד הנחות התמימים”).

1) וילך לא, יו”ד ואילך. 2) ברכות כו, ב. 3) כנ”ל ס”ד בהשיחה (’התוועדות’ תשמ”ח ח”ב ע’ 155).

חיזוק התשוקה לביאת המשיח

מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל:

כיון שנוסף לכך שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, סוף הגלות, ודור הראשון של הגאולה, התחלת הגאולה, נמצאים אנו בימי סגולה השייכים לגאולה,

– הן מצד פרשת השבוע, פרשת “מקץ”, “קץ הימים” ו”קץ הימין”, והן מצד ימי חנוכה שנקבעו על נס השמן, שהו”ע “בשמן קדשי משחתיו” . . .

יש להוסיף מיום ליום (כהוראת ימי חנוכה ש”מכאן ואילך מוסיף והולך”) בהענינים המביאים את הגאולה בפועל ובגלוי.

ומהם: חיזוק האמונה התשוקה והצפי' לביאת המשיח, עד כדי כך, שנגרש אצלו שכל זמן שמשיח צדקנו עדיין לא בא בפועל ובגלוי, ימיו חסרים, כדברי יעקב שאפילו מאה ושלושים שנה הם “מעט”, כיון שעדיין לא באה הגאולה בפועל.

ועוד ועיקר: להוסיף בלימוד והפצת פנימיות התורה (ותורה בכלל – ענינו של יעקב), שמן (רזין דרזין) שבתורה, באופן שמאיר “על פתח ביתו מבחוץ”, “יפוצו מענותיך חוצה”, “עד דכליא רגלא דתרמודאי”.

וכפשוט – ההוספה במבצע חנוכה כפשוטו, כולל גם עריכת התוועדיות של שמחה, כדעת הרמב”ם שימי חנוכה הם “ימי שמחה והלל”, והוספה בקיום המנהג דנתינת מעות חנוכה וכיו”ב.

ויה”ר שעוד לפני ההוספה בעניני חנוכה במעשה בפועל יתן הקב”ה “מעות חנוכה” (ולא רק באופן של מתנה, אלא גם באופן של תשלום חוב) ל”נער ישראל ואוהביו” בהענין הכי נחוץ ומוכרח – להביא את הגאולה האמיתית והשלמה ע”י דוד מלכא משיחא (ש”בשמן קדשי משחתיו”) בפועל ממש, ועל ידו תהי' חנוכת ביהמ”ק השלישי (ש”בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים”) בפועל ממש.

והעיקר – בסמיכות זמן ממש, עוד לפני תפלת מנחה והקדיאה בתורה בפרשת ויגש, שתוכנה סמיכת גאולה לתפלה, באופן שהגאולה באה עוד לפני התפלה (ועאכו”כ לאחר התפלות על הגאולה גם ביום ש”ק זה), תיכף ומיד ממש, “לא עיכבן כהרף עין”.

וכיון שהגאולה תבוא תיכף ומיד, ביום ראשון דר”ח טבת, יהי' העשירי בחודש יום טוב, כפס”ד הרמב”ם בסיום וחותם הלכות תעניות “כל הצומות האלה עתידים להיות ימים טובים וימי ששון ושמחה, שנאמר כה אמר ה' צבאות גו' צום העשירי יהי' לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים”.

(משיחת ש”פ מקץ, שבת (ו') חנוכה, אדר”ח טבת ה'תשנ”ב – מוגה)

בפועל, ויודעים את שמותיהם – שהרי הם מתגאים בזה שקיימו את מצות גואל הדם – ואם הנך שופט התובע צדק ויושר ורצונך להעניש יהודים על מעשה זה, אזי לכל-הפחות תעניש גם את הגויים שעשו זאת במעשה בפועל! טענתם הרי היא ש”ככל הגוים בית יהודה”¹⁹, יהודים הם ר”ל שוים לגויים – אם-כן, אם אתה מעניש יהודים, תעניש גם גויים!...

אעפ”כ רגש-הנחיתות (“די אראפגעפאלנקייט”) כלפי הגויים חדר כל כך עמוק – עד שמפני “מה יאמרו הגויים” צריכים להראות להם שנוהגים ע”פ צדק ויושר, ומענישים רק יהודים שלא עשו את המעשה כלל, ולא את הגויים שעשו זאת בפועל.

וכך נמשך הדבר עוד ועוד במצב בלבנון, שיהודים יושבים שם ולא עושים מאומה, לא לכאן ולא לשם (“ניט אהער און ניט אהין”).

ותובעים מיהודים שיסכמו כמה ענינים (עם הערבים) – אבל כעת אפילו לא מוכנים לחתום על ניר (כפי שהי' עם מצרים), אלא רק סיכום בעל-פה, שאזי יכול כל צד לומר מה שעולה ברצונו וכו'.

עד שארצות הבדית תובעת כעת מארץ ישראל שיעשו ע”ד אותה הפעולה שגויים עשו לגויים אחרים, בטענה שכעת נשתנו העתים. ורוצים לסחוב יהודים שיהיו השוטר’ (“פאליסמאן”), ואח”כ יבואו לצעוק אליהם בטענות – מדוע התנהגתם כפי ששוטר צריך לנהוג...

וכאמור לעיל, הסיבה לכל ענינים אלו היא: כמה יהודים שנופלים ברוחם כלפי הגויים ומה שסיבבם, וחסר אצלם ה”גאון

באמצע: לא מגרשים את כל המחבלים מלבנון וגם לא (משאירים שם את המחבלים ו)יצאים מלבנון בחזרה לארץ ישראל, אלא “פוסח” על שני הסעיפים! וכידוע¹⁶ ש”פוסח על שני הסעיפים” הוא הדבר הגרוע ביותר, כפי שאירע עם אליהו הנביא¹⁷ שנתן לבני ישראל שני בירות – לא רק את הברירה ד”אם ה’ האלקים לכו אחריו”¹⁵, אלא גם את הברירה ההפוכה, מכיון שאז יש לכל-הפחות תקוה שיעשו תשובה, משא”כ זה ש”פוסח על שני הסעיפים” אי אפשר להסתדר איתו כי לא יודעים היכן הוא אוחז!

– לא מדברים כאן על כך שהחליפו עכשיו אלפי גוים בכדי לקבל שש יהודים (שבוים), זהו רק מסובב מכך שקודם לכן לא סיימו את הענין כדבעי. אם מלכתחילה היו מסיימים הכל, לא היו מגיעים לזה. אך כיון שלא סיימו, זה גרם לכל הענינים הבלתי רצויים שבאים בהמשך לזה.

והרי זה תחלתו ברצון וסופו באונס: בתחילה לא סיימו לגמרי לגרש את המחבלים “ברצון” – ועתה זה גורם “באונס” לכל מיני תוצאות...

ז. בנוסף לזה, הביאו יהודים על עצמם צרה נוספת:

כאשר גויים לבדם הרגו גויים אחרים¹⁸, באו יהודים ותבעו מיהודים אחרים “צדק ויושר”, ולכן הקימו “ועדת חקירה” כדי לחקור איזה יהודי הוא האשם!

כולם הרי יודעים שגויים עשו את המעשה

(15) ל' הכתוב – מ"א יח, כא.

(16) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 183 ואילך.

(17) מ"א קאפיטל הנ"ל.

(18) המדובר הוא אודות הטבח שערכו נוצרים במוסלמים במחנות הפליטים 'סברה' ו'שתילה'. המו"ל.

(19) ל' הכתוב – יחזקאל כה, ה.

ד. ובדקות יותר (בשבת יש לדבר בזכותם של ישראל):

הרי "שינה בשבת תענוג"⁹, ולכן ישנם הישגים בהתוועדות... וכך גם בשאר העניינים: ישנים בשעת התפלה, ישנים בשעת הלימוד, ועד"ז ישנים בסעודה; ובקריאת התורה הם עולים לתורה וישנים בשעת עשיית הברכות!...

והגם שהם מקיימים את מצות תפילה, עלי' לתורה, אכילה וכו' – אבל עושים זאת מתוך שינה ("שלאפנדיקערהייט"), שהרי "שינה בשבת תענוג"!

ע"כ אומרים להם, שבשבת יש בחי' "עתיק" שענינה תענוג ובה "עינא פקיא דלא נים"¹⁰, כלומר, כל ענין השינה אינו שייך בה ונעלה ממנה לגמרי.

ה. כל ענינים אלו צריכים להיות בחיות. ובפרט עתה כשרוצים את משיח, שמישיח הוא המבוקש של החלל הימני.

אבל החלל השמאלי מתלבש ב"מעיל ארוך" ואומר: זו לא הדרך שלנו! אין דרכנו להכריח את הקב"ה למהר את משיח, אלא צריכים ללמוד תורה ולקיים מצות, ולהסתמך על הישר של הקב"ה, שבודאי יביא את משיח בזמן המתאים.

– זו אכן לא הדרך שלהם, זו הדרך של השולחן ערוך, של כנסת הגדולה, ושל כל יהודי המתפלל עם פירוש המלות!!

ישנו פס"ד מפורש בשולחן ערוך¹¹ שבשעת התפילה צריכים לכוון את פירוש המלות, ואפי' כשיש לו קושיא ברמב"ם שעליו לתרצה, בכל זאת הוא צריך לכוון את פירוש המלות!

. וכשם שבברכת "אתה חונן" הוא אינו מתכוון שזה יהי' רק בשעת התפלה, אלא כוונתו על כל היום וכל החיים, עד"ז בעניינו, שכשאומרים "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" צריכים לכוון את פירוש המלות על כל היום ולכל החיים, וכפי שהוא מיד ממשיך "לישועתך קוינו כל היום"¹².

ובאם אינו מכוון זאת – הרי זה היפך מצות התפלה, היפך השולחן ערוך!

ומה שטוען שזו לא דרכנו – אכן טענה זו היא ("ס'איז גאָר") ההיפך מדרכם של כל דורות בני"ש שהתנהגו ע"פ שו"ע: היפך דרכו של משה רבינו, עד גם הפוך מדרכם של האבות שהיו לפני מתן תורה: היפך דרכו של יעקב אבינו, עד גם של יצחק ושל אברהם, ש"אברהם אבינו זקן ויושב בשיבה הי'", ועד"ז יצחק, ועד"ז יעקב, וכן לאחרי זה במשך כל הדורות, גם כשבני ישראל היו במצרים אזי "מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם, היו במצרים ישיבה עמהם כו"¹³.

(משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

(9) י"ל עה"פ ואתחנן ד, יט. סידור האריז"ל (קול)
 (11) או"ח רסצ"ח. שם רסק"א.
 (12) ראה לקו"ש ח"כ ע' 458 ס"ו.
 (13) יומא כה, ב. ובכ"מ.

יעקב²⁰ – הם אלו שמחליטים כיצד ינהגו בארץ ישראל, וכך הם פועלים גם על אלו שלמעלה מהם.

זו היתה הסיבה לטעות במלחמת ששת הימים, במלחמת יוה"כ"פ, בחוזה "קעמפ דייויד" וגם בלבנון.

ח. מדוע מדברים על כך בחנוכה? כי אותו הדבר אירע בחנוכה, ומזה אנו למדים גם על המצב הנוכחי:

גם אז כל הצרות החלו מכך שהיו מתייוונים (בתוך בני"), זאת-אומרת, היו אלה יהודים שאמנם הניחו תפילין וכיו"ב, אבל הי' חסר אצלם בה"גאון יעקב", היו להם רגשי נחיתות כלפי הגויים ורצו לחקות את מעשיהם כו', והלכו לפי שיטה של "יהודי באהליך ואדם בצאתך",

וזה גרם לכל הצרות שיצאו מזה.

וכך גם עתה: אלו שמחליטים כיצד תהי' ההנהגה בארץ ישראל הם בעלי רגשי נחיתות כלפי הגויים וכל מה שקשור לגוי, ואצלם חסר ה"גאון יעקב".

יתכן אמנם שהם "תינוקות שנשבו" – כך הם נתחנכו, ואין הם יודעים שיש טוב מזה; אבל הטענה היא – מדוע מינו אותם לשרים והושיבום "על הראש"?

ט. למה צועקים על-כך כעת – הרי יודעים שהצעקות לא יפעלו כלום?

התשובה היא: צועקים כי זה כואב, ללא שום חשבוניות שכליים כיצד תועיל הצעקה!

כאשר מקבלים חתך באצבע הפרטית שלו – צועקים! לא חושבים האם הצעקה תועיל

או לא, אלא מכיון שהאצבע שלו כואבת – הוא צועק!

כאשר ישאלוהו: האם הנך יודע שצעקתך לא תועיל מאומה? הוא יאמר: כן. הוא יודע שכאשר עושים חתך באצבע צריכים לעשות את העניינים הידועים (לרפואתה), ואם החתך הוא גדול – יש לילך לרופא ואי אפשר לתפור אותו לבד. אם-כן נשאלת השאלה: מדוע אתה צועק?

– כי זה כואב לי!

י. היות שהמצב בעולם הוא כזה ש"מלכיות מתגרות" וזה נוגע לבני ישראל – צריכים הרי לעשות משהו בענין.

ישנם לכך שני דרכים:

א) לאסוף יהודים יחד ולזעוק, אבל ספק אם דרך זו תועיל.

ב) להוסיף בתפלה ובקשה להקב"ה, ותורת אמת מבטיחה שדרך זו בודאי תועיל.

וזה יעזור עבור המצב הכללי בעולם, וגם – בנוגע לאלו בארץ ישראל – ש"יערה עליהם רוח ממרום", שישתנו מן הקצה אל הקצה.

עד שכשם שבימי החנוכה הי' הנצחון בידי החשמונאים, אע"פ שלפני-זה היו המתייוונים – כך יהי' גם עתה ובדרכי נועם ובדרכי שלום.

עד שיקויים "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את נפיק" – בעלי' לרגל לביהמ"ק מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו²¹ – "יראה כל זכורך את פני האדון ה'"²²,

בגאולה האמיתית והשלימה, באופן ד"מיד הן נגאלין"²³.

(21) ישע"י סו, כג.

(22) תשא לד, כג. ועד"ז – משפטים כג, יז.

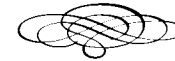
(23) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(20) ל' הכתוב – תהלים מז, ה.

"מקץ" מעורר את היהודי...

מיד כשיהודי שומע בקריאת התורה את המלה "מקץ" – הוא מתעורר: אהא! זה מרמז על קץ הגלות, וקץ הימים וקץ הימין¹, קץ הגאולה!
לאחמ"כ כאשר הוא קורא ושומע את ההפטרה – "ראיתי והנה מנורת זהב כולה גוי"² – הוא שומע מיד שמדובר בנוגע לגאולה העתידה!³
(קטע משיחת ש"פ מקץ, שבת חנוכה ה'תנש"א – מוגה)

(1) ראה אוה"ת ריש פרשתנו. שיחת ש"פ וישב – לעיל
(2) זכר' ד, ב.
(3) מדרש – הובא בלקו"ת בהעלותך לד, סע"ב.
(סה"ש תנש"א ח"א) ע' 189. וש"נ.

להכריח את הקב"ה למהר את משיח – זו הדרך של השולחן-ערוך ושל כנסת הגדולה!

תרגום חפשי מלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר מביטים על אלו המנגנים בהתוועדות ואף מוחאים כף ביום השבת, רואים שפניהם עצובות, מכיון שהם עושים עבודת פרך – הכריחו אותם ב"מלאכת נשים לאנשים"¹...

וכאשר מביטים עליהם נעשה מצב רוח עצוב ("קאלעמוטנע").

הם טוענים שמחייאת כף זו עבודה לנשים ולילדים, הם (הילדים) צריכים לשיר שחפצים במשיח "נאו" ולא רוצים לחכות וכו'; אבל הוא יכול להתעמק ולחשוב במהותו של משיח, "ישכיל עבדי... ירום ונשא וגבה מאוד"², דרגות נעלות!...

ובפרט ע"פ תורת הבעש"ט³, שבמקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא, אזי בשעה שמחשבתו עסוקה במעלת המשיח, הוא נמצא "שם" במעלת המשיח! ומדוע עליו לשייר?!

אך כיון שאסור "לפרוש מן הצבור"⁴, ועליו לצאת ידי-חובה כלפי נכדו... אזי "מדביק"

(1) סוטה יא, רע"ב.
(2) ישע"י נב, יג.
(3) כש"ט הוספות אות לה. ובהנסמן שם בהערה.
(4) אבות פ"ב מ"ד.

הוא ("דירט ער צו") יד ליד.

ב. עד"ז הוא נוהג בכל הענינים שרבותינו נשיאינו תובעים:

כשמגיע להפצת המעיינות חוצה, הוא יוצא ומושיט (יד רק עם) אצבע אחת, ועד"ז הוא גם נותן מתן יד (לא רק מן השפה ולחוץ, אלא גם) מן היד ולחוץ!...

אמנם למקבל אין נפקא-מינה כלל האם הוא נותן זאת בחיות, בעצלתיים ("פארשלאָפענערהייט"), או משום שממש הכריחו אותו, שזהו לימוד זכות הכי גדול עליו...

ויתירה מזו: אפי' כאשר הוא מאבד סלע, ומוצא אותו אחד העוסק בהפצת המעיינות חוצה, אזי מובא בספרי⁵ שכאשר אחד מאבד סלע ועני מוצאו – הרי הוא (המאבד) מקיים בזה מצות נתינת צדקה.

ויתירה מזו, אפי' אם הוא מצטער על הכסף האבוד

[ואדרבה – ע"פ תורה עליו להצטער ע"כ, כיון ש"התורה חסה על ממונם של ישראל"⁶, והרי הוא אינו יודע למי יגיע הכסף, ואף אם יודע – עדיין עליו להצטער, כיון שהי' יכול לתת זאת לצדקה עם כוונה נעלית, עם רצון ותענוג וכו']

אעפ"כ, הוא מקיים בזה מצות צדקה, כפי שאומר בספרי, משום שהמקבל קיבל זאת.

אבל אצלו הרי חסרה החיות בהנתינה, מכיון שנתן זאת בשעה שנפשו האלוקית ישנה (אמנם מאחר שגם הנפש השני' ישנה, "הצליחו" להתרים אותו...),

אבל הרי תובעים שיתן ברצון ובכוונה, ובכל כוחותיו הפנימיים.

ג. וכמו-כן בענין הנגינה ומחייאת-כף:

זו אכן מסירות נפש גדולה ("א געוואלדיקע") למחוא כף בשבת – שהרי המנגדים טוענים שיש שקלא-וטריא באחרונים⁷ האם מותר למחוא-כף בשבת, ואם-כן הוא מסכנ' בזה את מעמדו ומצבו בתור מהדר במצוות, ומוחא כפיים בשבת... – אך אעפ"כ אל לו להסתפק בזה, אלא עליו להגיע לדרגא נעלית יותר במסירות נפש.

וכפי שזה בענין קריאת התורה בימי החנוכה, שביום הראשון הנשיא המקריב הוא נחשון בן עמינדב, אשר היתה לו המסירות נפש לקפוץ ליס⁸, שע"י"ז נבקע הים; אבל לאחמ"כ ביום הרביעי, כאשר הנשיא המקריב הי' ראובן – צריכה להתווסף דרגא נעלית יותר במסירות נפש.

(5) עה"פ תצא כד, יט. וראה לקו"ש ח"ט עמ' 203

(7) ראה לקו"ש ח"א ע' 230 ובהנסמן שם בהע' 32.

(8) ראה סוטה לז, א. מכילתא עה"פ בשלח יד, כב.

(6) ר"ה כז, א.

במדב"ר פי"ג, ז.